

Arrest

nr. 71 429 van 7 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vroeg op 12 februari 2010 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 7 oktober 2010 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 54 898 van 25 januari 2011 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 8 februari 2011 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

Op 23 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 8 april 2011 beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker dient op 20 mei 2011 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 25 mei 2011 tot weigering inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

Op 25 mei 2011 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

Op 31 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van het hem betekende bevel. Bij beslissing van 9 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot verlenging van de geldigheidsduur van het bevel tot 30 juni 2011, gelet op het lopend schooljaar.

Op 29 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 5 september 2011 dat deze aanvraag onontvankelijk is, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing.

Verzoeker dient op 15 september 2011 een derde asielaanvraag in.

“Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen: betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 Juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

Bijlage 13:

“De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 8 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art.7,allinea 1,2°van de Wet van 15 december 1980).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang, in zoverre de vordering gericht is tegen het op 16 september 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat er sprake is van een herhaald bevel, nadat reeds verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen enkele van deze bevelen aangevochten bij de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevelen zijn definitief en uitvoerbaar.

2.2. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 25 mei 2011, niet werd aangevochten binnen de wettelijke termijn. Derhalve is dit bevel definitief en uitvoerbaar. Verzoeker moet hier in principe gevolg aan geven. Het is voor eventuele tenuitvoerlegging vatbaar.

De beslissing van 5 september 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, maakt een herhaald bevel uit dat niet voor schorsing of nietigverklaring vatbaar is. De eventuele schorsing of nietigverklaring ervan wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet en de verwerende partij zal normaliter bij schorsing of annulatie dezelfde beslissing nemen, omdat de illegale verblijfstoestand van verzoeker blijft bestaan. Voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van 5 september 2011 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, dat werd betekend op 16 september 2011, is het onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 EVRM. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoeker zal aantonen dat de motivering niet afdoende is, enerzijds omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet is ingegaan op de schending van artikel 3 EVRM(1), anderzijds omdat het ondergeschikt verzoek tot verlenging bevel werd genegeerd (2).

1. Wat betreft de vereiste van identiteitsdocumenten in het licht van een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat verzoeker het wettelijk vereiste identiteitsbewijs niet kan voorleggen gezien zijn Palestijnse origine. Dat er vervolgens meteen een bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven. Dat er echter geen onderzoek is gebeurd van de medische elementen en de schending van artikel 3 EVRM vooraleer het uitwijzingsbevel af te leveren. Dat dit echter vereist is volgens de memorie van toelichting (p.35) bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“(…) wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

Dat dit bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: Een beslissing van onontvankelijkheid wegens gebrek aan identiteitsdocument hoeft geen beoordeling meer te bevatten van de medische stukken (RvV 27.402, 15 mei 2009), behalve als er, zoals in casu, een schending van 3 EVRM kan worden aangetoond. In dezelfde zin een arrest van de Raad van 06/05/2008: ondanks dat er geen identiteitsdocumenten kunnen voorgelegd worden, toont betrokkene voldoende aan dat haar verwijdering een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt (RvV 10.929, 6 mei 2008). Of nog uitdrukkelijker: een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (zie RvV 14.397, 25 juli 2008, RvV 37.026, 15 januari 2010, RvV 39.483, 26 februari 2010 en RvV 41.760, 19 april 2010). Er zijn weliswaar een aantal arresten die stellen dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten geen uitmaakt schending 3 EVRM, omdat er om medische redenen een verlenging van het bevel om het grondgebied kan worden gevraagd (zie in die zin o. a.: RvV 7.802 van 25 februari 2008 en RvV 37.710, 28 januari 2010). In casu werd er echter om een verlenging van dit bevel gevraagd, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken op alle aangebrachte medische elementen had moeten antwoorden ten einde het risico op een mensonterende behandeling uit te sluiten en aldus artikel 3 EVRM niet te schenden. Zo stelde de Raad van State in een arrest dd. 19/12/1997 dat een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, het risico op een mensonterende behandeling niet uitsluiten en artikel 3 EVRM schendt (RvS 70.443, 19 december 1997). En nog: zolang in de 9ter aanvraag niet ten gronde is onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, kan er geen BGV worden afgeleverd (RvV 16.199, 23 september 2008 - RvV 45.435, 25 juni 2010 - RvV 47.909, 08 september 2010). Dat, gelet op de memorie van toelichting en de overvloedige rechtspraak, de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet op alle elementen heeft geantwoord zodat er geen sprake is van een afdoende motivering.

2. Wat betreft het ondergeschikt verzoek tot verlenging bevel.

Dat verzoeker in de aanvraag ondergeschikt heeft verzocht om, in geval van afwijzing, zoals in casu, het verzoek onmiddellijk over te maken aan de bevoegde dienst ten einde de verlenging van het bevel te bekomen met de aldaar aangehaalde argumentatie. Door te stellen dat het de betrokkene vrijstaat “eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten”, negeert de Dienst Vreemdelingenzaken het ondergeschikte verzoek. Derhalve is niet geantwoord op dit verzoek, zodat er formeel geen motivering voorhanden is. Meer nog in plaats van in te gaan op het verzoek tot uitstel van het bevel stelt zij in dezelfde bestreden beslissing dat verzoeker een bevel dient te worden afgeleverd. Dat het overduidelijk is dat gedaagde geen rekening heeft gehouden met het in het verzoek art. 9ter Vreemdelingenrecht vervatte verzoek tot uitstel. Een terugkeer zou in dit licht een risico op een onmenselijke en mensonwaardige behandeling kunnen uitmaken in de zin van art. 3 EVRM. Uit de beslissing blijkt dat dit niet werd overwogen. Verzoeker meent dat zijn medische problematiek ernstig is en de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig het risico voor verzoeker onderzocht heeft. Er dient dan ook besloten te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen zonder het risico te weren dat de verwijdering van het grondgebied van verzoeker een onmenselijke en mensonwaardige behandeling kan uitmaken in de zin van art. 3 EVRM.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *“De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte de door hem aangevoerde medische elementen niet heeft nader besproken. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich er niet toe kon beperken te oordelen dat de vereiste identiteitsdocumenten niet werden voorgelegd, gezien verzoeker in zijn aanvraag een beroep deed op artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient een vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan gesteld worden, kan aanvaard worden.

De vaststelling dat verzoeker in gebreke bleef om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken, volstaat om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Ingevolge het ontbreken van deze stukken wordt verweerder immers de mogelijkheid ontnomen te verifiëren of verzoeker in zijn land van herkomst de medische zorgen die hij stelt nodig te hebben niet kan verkrijgen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM is geschonden omdat: *“geen onderzoek is gebeurd van de medische elementen en de schending van artikel 3 EVRM vooraleer het uitwijzingsbevel af te leveren”*.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert verder aan dat niet werd geoordeeld omtrent zijn ondergeschikt verzoek tot verlenging van het bevel.

In de bestreden beslissing wordt echter bijkomend vermeld:

“Het staat betrokkene vrij eventuele medische redenen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van de onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Ook nu dus beschikt verzoeker over de mogelijkheid om een verlenging te vragen van de termijn die werd toegekend in het bevel.

Het feit dat niet werd gemotiveerd omtrent de vraag tot verlenging, is niet van aard te kunnen doen besluiten tot een nietigverklaring van dit onderdeel van de beslissing. Een dergelijke weigering is immers niet vatbaar voor een procedure tot nietigverklaring. Een beroep tot nietigverklaring moet krachten de artikelen 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggegrepen te worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr.St. Kamer. 2005-2006, 2479/001,83*). Onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ dient te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de verzoeker. Dit is *in casu* niet het geval.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC